

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ฉบับที่ ๔๑ วันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓

ธรรมะใกล้ตัว...ใกล้ตัวทุกคน
www.Dhammag.com



...ช่างน่ารักกันนักนาเจ้าปลาน้อย
เตือนจิตตองพิทักษ์รักษาทะเลให้
พิลาสสำหรับสัตว์น้ำชาติไทย
กนอมได้กุลเกืออือรลงตน

ภาพปกโดย พิศาลย์ โกธมณี (Far Fish)
ถ่ายภาพโดย พิศาลย์

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว ทำยังไงดี - ไม่อยากทะเลาะกับพ่อแม่	3
สารสองใจ อูบายในการถอดถอนกิเลส.....	7
โหรา (ไม่) คาใจ เกี่ยวก้อยกับความเหงา.....	9
กว่าจะถึงฝั่งธรรม หลวงปู่บุญจันทร์ กมโล : สงบงามด้วยความเป็นผู้ว่าง่าย	11
ดั่งดฤทวิสัยนา จะวางใจให้สบายได้อย่างไร เมื่อถูกหัวหน้าและลูกค้ำต่อว่าอยู่ทุกวัน.....	15
จุดหมายปลายทาง ส่งท้ายปีเก่า ต้อนรับปีใหม่ ทำอะไรกันดี.....	17
กระปุกออมสิน ซื้อมาก ขายแพง ดูเหมือนง่ายแต่ทำไมได้เสียที.....	22
ดั่งดฤทพจนา ๒๒	25
วรรณกรรมน่าใจ เพลงนาคา ๔	26



ทำยังงี้ดี - ไม่อยากทะเลาะกับพ่อแม่

ถ้าคุณเป็นคนหนึ่ง ซึ่งกำลังกลัวบาปกลัวกรรม ที่มักต้องทำให้พ่อแม่เสียใจ ด้วยการพูดในสิ่งที่ระคายใจ พวกท่านอย่างแรง ลองมาดูว่าบทความนี้จะช่วยอะไรคุณได้แค่ไหน

ตั้งแต่ต้นวัย โลกสอนว่าเราจะไม่ได้ใจพ่อแม่บ่อยนัก แม้มันเหมือนเป็นเรื่องสำคัญกับชีวิตเรามากก็ตาม

เด็กที่อยากเล่นดนตรี หรืออยากสอบเข้าคณะอาร์ตๆ อุปสรรคที่เกิดขึ้นเสมอๆ คือต้องรบกับพ่อแม่ที่อยากให้ลูกเป็นหมอ เป็นวิศวกร หรือเป็นอะไรที่มีหน้ามีตาดีกว่ากัน

เด็กที่หันเหมาชอบเรื่องศาสนา หรืออยากทำบุญทำกุศล ปัญหาที่เกิดขึ้นเสมอๆ คือต้องเจอกับพ่อแม่ที่ชอบต่อต้านศาสนา ไม่อยากให้ครอบครัวต้องเสียเงินฟรีแบบต๋าน้ำปรกละลายแม่น้ำบ่อยๆ

สารพัดช่องว่าง คิดต่างเห็นต่าง ที่จุดชนวนความเห็นขัดแย้ง ลูกว่าพ่อแม่แก่แล้วหัวรั้น พ่อแม่ก็เห็นลูกเป็นเด็กหัวแข็ง ต่างฝ่ายต่างรู้สึกว่ายอีกฝ่ายดื้อดิ่ง ไม่ยอมฟังตน

ก่อนอื่นต้องเห็นใจฝ่ายพ่อแม่ เพราะเวลาโลกจะโหดใครในยามบ้านแตกสาแหรกขาด ก็มักเล็งพ่อแม่ ก่อนเล็งลูก หรืออีกทีหนึ่งคือเมื่อจะตัดสินใจใครเป็นพ่อแม่แบบไหน ก็ดูจากชีวิตของลูกเป็นเกณฑ์ **ไม่ค่อยมีใครให้ความเห็นใจว่าเลี้ยงลูกจนหมดตัว หรือพุ่มพุกลูกจนเหนื่อยตาย ถือเป็นความดี ความชอบที่น่าสรรเสริญสักเท่าไร**

เด็กที่อยากเข้าหาพ่อแม่ คือหลักฐานของการเป็นพ่อแม่ผู้เอาอบอุน เด็กที่อยากพูดคุยกและปรึกษาทุกปัญหากับพ่อแม่ คือหลักฐานของการเป็นพ่อแม่ผู้ฉลาดฟัง เด็กที่ไปอวดอ้างว่าความสำเร็จของตนมาจากพ่อแม่ คือหลักฐานของการเป็นพ่อแม่ที่นึกเลี้ยงดูด้วยง

แต่การเป็นพ่อแม่ที่ดีในแต่ละแบบ อาจหมายถึงการต้องอุทิศทั้งชีวิต ให้กับเด็กแปลกหน้าที่มาเกิดกับตนก็ได้ คุณจะยังไม่เข้าใจเรื่องการอุทิศชีวิตให้ใครบางคน ตราบเท่าที่คุณยังไม่เคยให้เงินเด็กตาต้าๆ โดยที่เงินนั้นไม่ใช่ของคุณเอง แต่ต้องบากหน้าไปกู้ยืมมาจากแบงก์

แล้วเด็กสมัยนี้นะครับ พ่อแม่ลำบากแทบเลือดตากระเด็น เลี้ยงไปเลี้ยงมาจากเล็กจนโต สิบกว่าปีผ่านไปเหยียบเท้ากันที่ปายรถเมล์ จ้องหน้าหาศักดิ์ศรีแค่แวบเดียว ก็จิ้มพุงกันเลือดไหล หยดหายใจไปดื้อๆ ที่

เสียเงินส่วนตัวส่งเสียมากี่แสน ที่เปลืองเวลาส่วนตัวให้ความอบอุ่น หายวันไปกับดาในชั่วเวลาไม่กี่นาทีที่ลูกไปมีเรื่องวัดศักดิ์ศรีกันนั่นเอง

ลองนึกดูว่าถ้าวันหนึ่งมีใครก็ไม่รู้ ขอเข้ามาอาศัยหลับนอนในห้องของคุณ ขอเงินคุณใช้ แถมขอเวลาคุณมาให้ไปช่วยดูแลเขา ถ้าสมมุติว่าคุณใจดี ยอมให้ทุกอย่างตามที่เขาขอ ทำไปทำมาคุณจะหวังอยู่สักกี่วัน ว่าเขาจะให้อะไรคุณเป็นการตอบแทนบ้าง

ฉันใดก็ฉันนั้นครับ คนเป็นพ่อเป็นแม่ พอรู้สึกจะให้อะไรลูกมากๆ ก็อดคิด อดคาดหวัง อดอยากถอนทุนคืนบ้างไม่ได้ ถ้าไม่ใช่เป็นตัวเงิน อย่างน้อยก็ขอเป็นความรู้สึกได้อย่างใจตนสักหน่อยเถอะ

เมื่อเข้าใจก็พร้อมจะเห็นใจ และเมื่อคนเราเห็นใจกัน ก็เหมือนปัญหาพร้อมจะมีทางออกเกิดขึ้นทันที

ตอนผู้ใหญ่หงุดหงิดไรเหตุผล อย่าตั้งต้นหันหน้าเข้าหาท่านด้วยความโกรธ เพราะใจที่โกรธของคุณ สักแต่เป็นไฟที่เพิ่มขึ้นมาอีกกอง ให้คิดว่าไฟมาถึงบ้านแล้ว ถ้าเราเป็นน้ำดับไม่ได้ ก็อย่าเป็นไฟเร่งให้บ้านวอดเร็วขึ้นเลย

ยิ่งใช้ชีวิตนานขึ้น คุณจะยิ่งรู้ว่าคำพูดดีๆ ช่วยให้เรื่องราวกลายเป็นดีได้จริง แต่คำพูดดีๆ จะมาจากไหน ถ้าไม่ใช่ใจที่ดี ไม่ใช่การมีแค่ใจจะพูด?

ใจที่สามารถเห็นใจคนอื่น ใจที่สามารถอภัยพ่อแม่ คือใจที่ "ดีพอ" เสมอ และจิตใจที่ดีพอนั่นเอง จะเป็นต้นเหตุแห่งรายละเอียดทางคำพูดและการกระทำที่ "พอดี"

คุณจะทราบด้วยสัญชาตญาณทางใจที่ดี ว่าเมื่อไรพูดได้ ตลอดจนพูดแค่นี้แล้วควรหยุด ใจดีๆ จะช่วยคุณเลือกคำใดๆ ใจดีๆ จะช่วยให้คุณเปลี่ยนเรื่องเครียดเป็นเรื่องขำ

พ่อแม่คือรากของความเป็นคุณ คนเราถ้าบำรุงรากให้เจริญขึ้นได้ หรืออย่างน้อยเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นได้ ก็คือทำตัวเองให้รุ่งโรจน์ขึ้นนั่นเอง คิดข้ามข้อดัดดีกว่า อย่ากลัวบาปจากการทะเลาะกับพ่อแม่ หันมากลัวไม่ได้บุญจากการมีส่วนเปลี่ยนพ่อแม่ให้เย็นลงกันเถอะ!

ดังตฤณ

ธันวาคม ๕๓

เหนื่อยหน่ายจากงานและการถูกตำหนิมาตลอดปี (-_-")

ใกล้สิ้นปีแบบนี้ เรามีมุมมองดีๆ จาก "คุณดังตฤณ" มาฝาก

ที่คอลัมน์ "ดังตฤณวิสัชนา"

ในตอน "จะวางใจให้สบายได้อย่างไร เมื่อถูกหัวหน้าและลูกค้้าต่อว่าอยู่ทุกวัน" ค่ะ

สำหรับคนไร้คู่ที่อาจต้องส่งท้ายปีอย่างเหงาๆ

คอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ" ฉบับนี้

"คุณ Aims Astro" มีวิธีรับมือกับความเหงาอย่างมีสติมาบอกกล่าว

ในตอน "เกี่ยวก้อยกับความเหงา" ค่ะ

ส่วนใครที่ยังไม่มีกิจกรรมพิเศษทำในช่วงปีใหม่

ขอแนะนำคอลัมน์ "จุดหมายปลายทาง"

ฉบับนี้ "คุณงดงาม" ขวนทำสิ่งดีๆ รับปีใหม่

ในตอน "ส่งท้ายปีเก่า ต้อนรับปีใหม่ ทำอะไรกันดี" ค่ะ ^_^



ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

ใครที่กำลังคิดอยากทำดีรับปีใหม่ แต่ไม่ทราบจะเริ่มที่ไหน อย่างไร

ขอแนะนำงานบุญต่อไปนี้ค่ะ 🙏

วันเสาร์ที่ ๒๕ ธันวาคม ขอเชิญร่วมงานทำบุญใส่บาตรพระกรรมฐาน ๘๐ รูป

ที่องค์การเภสัชกรรม (ตรงข้ามโรงพยาบาลรามารัตน์)

อ่านข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ

<http://bit.ly/e49tIH>

อุโบสถวัด**ประทุมวัน** ได้ยุติการก่อสร้างลงตั้งแต่ปี ๒๕๕๑

เนื่องจากเจ้าอาวาสมรณภาพ

ผู้สนใจร่วมสร้างอุโบสถหลังนี้ต่อกับทางวัด

สามารถอ่านข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ

<http://bit.ly/htCB6T>

ขอเชิญร่วมสร้างอุโบสถหลังใหม่**วัดถ้ำผาจม จ.เชียงราย**

อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ

<http://bit.ly/fNeFJn>



อุบายในการถอดถอนกิเลส

หลวงปู่หล้า เขมปัตโต

วัดบรรพตคีรี (ภูจ้อก้อ) อ.หนองสูง จ.มุกดาหาร

คำถาม - เมฆหมอกที่มามาบังจิตหรืออาการของจิต หรือเจตสิก หรืออุปกิเลส หรืออนสัยยอมมีอุบายในการละการทำลายเพื่อข้ามทะเลทุกข์ ทะเลหลง เหล่านี้หลวงปู่มีอุบายอย่างไรในการถอดถอนครับ

คำตอบ

เมฆก็ตาม หมอกก็ตาม จิตก็ตาม อาการของจิตก็ตาม เจตสิกก็ตาม

จะใส่อะไรไปสักเพียงใดก็ตาม ถ้าเราไม่มีในที่นั้นๆ ของเราไม่มีในที่นั้นๆ

พิษสงก็ไม่มีในที่นั้นเอง เหตุนั้นการพิจารณาว่าเราไม่มีในที่นั้น เราไม่มีในที่ใดๆ ทั้งนั้น

ของเราก็ไม่มีในที่ใดๆ ทั้งสิ้น ท่านผู้อื่นก็ไม่มีในที่ใดทั้งสิ้น

ไม่มีใครเป็นเจ้าของ สัญญา สาธยา เสียแล้ว เรื่องก็จบกัน ณ ที่นั้นไป

ทำท่าทางวาง ก็เป็นอันคิดทั้งนั้น เพราะมันเป็นกิริยา เป็นเหตุ เป็นกรรม เป็นวิบากในตัว

ยกอุทาหรณ์สมมติหยาบๆ คือ เราก็ดำดิ่งไปที่สว่าง

เราไม่ได้สมมติให้ความมืดหนีไป มันก็หนีไป ณ ที่นั้นเอง

เมื่อเราไม่มีในที่ใดๆ แล้วก็สมควรจะมีอะไรมาสร้างปัญหาขึ้นให้หนักใจ หนักกรรม

ชาวโลกเขาพูดอะไรก็พูดไปตามเขาซะ ไม่ควรเอาสมมติมาเป็นสงครามกับปรมาตม

ไม่ควรเอาสังขารคือผู้รู้ไปเป็นสงครามกับพระนิพพาน

ใครเป็นผู้รู้พระนิพพานก็พระนิพพานนั่นเอง ทรงอยู่ซึ่งพระนิพพาน สังขารและผู้รู้จะไปทรงมิได้

จงให้เข้าใจว่า ผู้รู้นั่นเองเป็นสังขารอันละเอียด

มีผู้ไปยึดถือเอาเป็นเจ้าของก็เป็นเหตุ เป็นกรรม เป็นวิบาก เป็นภพ เป็นชาติ

เป็นอุปาทาน อวิชชา ตัณหา สารพัดจะบัญญัติใส่ชื่อ

เพราะพระนิพพานไม่ได้ใส่อะไรให้ท่านผู้ใดเลย และก็สำคัญตัวว่าเป็นพระนิพพานด้วย

จึงเรียกว่าพระนิพพานทรงไว้ซึ่งพระนิพพาน

ธรรมอันนี้เป็นธรรมอันละเอียด และเป็นธรรมสันติภูมิที่สุดท้ายของพระพุทธศาสนา

ละเอียดมาก จะเอาโลกและสังขารไปเทียบย่อมไม่ได้

ก็มอบไว้ให้แก่เจ้าตัวเองแต่ละรายจะรู้ตามเป็นจริง

พระบรมศาสดาจึงยืนยันว่าเรารู้พระนิพพานตามเป็นจริงของพระนิพพาน

แต่เราไม่ติดอยู่ในพระนิพพาน

เรารู้สังขารตามเป็นจริงของสังขารแต่เราไม่ติดอยู่ในสังขาร

ถ้าเราติดอยู่ในสังขารก็ดี ติดอยู่ในพระนิพพานก็ดี

ก็เท่ากับว่าเราไม่รู้สังขาร ไม่รู้พระนิพพาน

นกบินในอากาศวันยังค่ำก็ไม่มีรอยไข่หรือไม่ มีดเจือน้ำในที่ใดๆ วันยังค่ำก็ไม่มีรอยไข่หรือไม่

มีปัญหว่าท่านผู้พันไปแล้วท่านรักษาคิดหรือไม่ ท่านเกรงความผิดหรือไม่

ขอตอบว่า ถ้าพระอรหันต์ยังรักษาคิดอยู่ พระอรหันต์ก็ต้องเป็นทุกข์ไขว่ไหม

เพราะเกรงว่ามันจะผิด ก็ต้องระวังจิตอยู่เหมือนคนคูนักโทษ

หลวงปู่ก็ต้องตอบบ้าง บอๆ ให้ฟังดังนี้แหละเพราะหมดหนทางที่จะตอบ

ด้วยเดชพระพุทธศาสนา พวกเราทั้งหลาย (คำว่า "เรา" ตามสมมติ)

อย่าได้มาท่องเที่ยวในทะเลหลงนี้อีกเลย

ทะเลหลงย่นลงมาในปัจจุบันแล้วข้ามก้าวเดียวสั้นๆ ก็พอ นี่เป็นบุคคลาธิษฐาน

ถ้าสำคัญว่าตัวข้ามก็ผิดอีก ความสำคัญตัวนี้เองมันเป็นมหากิเลสพร้อมทั้งกองพลด้วย

เหตุนั้นพระบรมศาสดาจึงปลุกทิฏฐิของพระโมฆราช

ไม่ให้ถามปัญหาก่อนเพื่อน ให้ถามทีหลังหมู่

เพราะเหตุว่ามานพ ๑๖ คนที่ไปถามปัญหา พระโมฆราชสำคัญตัวว่าฉลาดกว่าเพื่อน

มันเป็นมหาอุปาทานสำคัญตัว ท่านจึงให้ถามถึงครั้งที่ ๓ และจึงให้ถามหลังเพื่อนๆ ทั้งหมดด้วย

พระบรมศาสดาก็เทศน์อนัตตาเราดีๆ นี่เอง เพื่อให้โมฆราชไม่สำคัญตัวในอัตตาและอนัตตา

สำคัญว่าตนเป็นอัตตา อัตตาเป็นตนก็ไม่ถูก

สำคัญว่าอนัตตาเป็นตนๆ เป็นอนัตตาก็ไม่ถูกอีก เพราะมันยังมีอุปาทานอันละเอียดอยู่

เหตุฉะนั้น พระอนาคามี ติดอยู่ในมานะ ๙

มานะ ๙ ข้อนั้นก็คือสำคัญตัวอันละเอียดนั่นเอง



คัดจาก หลวงปู่หล้า เขมปัตโต ตอบปัญหาธรรมะ พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๙



เกี่ยวข้องกับความรัก

Aims Astro

ถาม - ดิฉันอายุสามสิบกว่าๆ ค่ะ เมื่อก่อนเคยมีคนรักอยู่เคียงข้างแต่ว่าตอนนี้ต้องอยู่คนเดียวแบบสาวโสดในเมืองใหญ่ เพื่อนที่เคยคบหาก็ต่างคนต่างมีภารกิจ ทำให้ห่างๆ กันไป เลยมีหลายครั้งที่เหงามาก มากจนน้ำตาไหลออกมาเพราะอ้างว้างเดียวดาย แต่จะให้ไปหาคนรักใหม่ก็รู้สึกว่ายากมีใครอีก ยากได้คำแนะนำดีๆ สำหรับคนที่จำเป็นต้องอยู่ร่วมกับความเหงาไปเรื่อยๆ แบบนี้ค่ะ

ความรู้สึกเหงานี้นับเป็นเรื่องปกติของทุกคนค่ะ ยิ่งถ้าต้องอยู่คนเดียวด้วยแล้ว อาจมีโอกาสดูเจอกับเจ้าความเหงาอยู่บ่อยๆ เมื่อต้องเจอกันเสมอก็คงจะดีไม่น้อยถ้าเราสามารถยอมรับให้ความอ้างว้างที่ผ่านเข้ามา ทักทายเป็นระยะๆ กลายเป็นเรื่องธรรมดาของชีวิตไปซะเลย

ความอ้างว้างนั้นสามารถจุใจจิตใจได้ทุกคนค่ะ บางคนแม้จะมีคนอยู่ด้วยคอยดูแลแต่ไม่หายจะเหงา ถ้าคนคนนั้นไม่ใช่ผู้ที่หัวใจต้องการ ดังตัวอย่างญาติธรรมหญิงที่สนิทกันมากคนหนึ่ง (ขอสมมุตินามว่าฟี้ล็กกี้) เมื่อวันลอยกระทงที่ผ่านมา ดิฉันได้โทรศัพท์หาฟี้ล็กกี้ที่กำลังยืนเดี่ยวเปลี่ยวอารมณ์ซึมเศร้าคอยปล่อยปลงฟ้า คุยไปคุยมาเจ้าตัวก็บอกออกมาว่า ...

ฟี้ล็กกี้ : เหงา

หมอดู : ก็คุยกันนี่ไง แก่เหงา

ฟี้ล็กกี้ : ไม่หายอะ

หมอดู : อยากมีคู่หรือ

ฟี้ล็กกี้ : อือ!

หมอดู : (_ _ !) (จนปัญญาที่จะช่วยเหลือ เพราะเขียนคอลัมน์ 'โหรา (ไม่) คาใจ' ไม่ใช่ 'มาลัยเสียงรัก')

หลายคนมีคนแวดล้อมมากมายแต่ไม่หายเหงา ต้องมีคนรักถึงจะหาย แต่ถ้าไปมีความรักแล้วก็อาจได้ความว้าวุ่นใจมาแทน หากความสัมพันธ์นั้นเกิดปัญหาก็อาจจะพบความทรมานยิ่งกว่าตอนรบกับความเหงาเสียอีก นอกจากนี้หลายคนเลยคะที่บอกว่าไม่มีคู่เพราะรู้ว่าอยู่เป็นโสดมีทุกข์น้อยกว่ามีครอบครัวแน่นอน แต่ต้องเผชิญกับความเหงาที่ทำให้หนาวหัวใจอยู่เรื่อยๆ จนมีคุณผู้หญิงท่านหนึ่งบอกว่าอยากให้มีการคิดค้นยาที่ฉีดเข้าเส้นเลือดแล้วหายเหงา (หมอดูก็จะขอฉีดด้วยคนค่ะ ^_^v)

พูดถึงยาแล้วก็นึกขึ้นได้ว่าอันที่จริงก็มีโอสถขนานเอก ที่ค้นพบมาเมื่อสองพันกว่าปีที่แล้ว ใช้รักษาความ
เหงาได้ชะงัดนักแล คือ "ธรรมโอสถ" ของพระพุทธองค์อันเป็นยาแก้โรคทางใจได้ครอบจักรวาล

"...พอเหงาก็รู้ว่าเหงา พอฟังชานก็รู้ว่าฟังชาน

เมื่อจิตตื่นรู้ตลอดเวลา คุณจะไม่วุ่นแฉแล้วแจ่มอยู่กับอาการชั่วคราวใดๆ ของจิต

แต่จะเห็นมันเหมือนลมหายใจ เห็นมันเหมือนสุขทุกข์

ที่เกิดขึ้นด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วต้องดับลงเป็นธรรมดา..."

จาก "เดี่ยวได้ไม่ต้องเหงา" โดย ดังตฤณ

อ่านทั้งบทได้ที่ www.dungtrin.com/index.php?option=com_content&view=article&id=500

อันที่จริงแล้วเจ้าความเหงาและอาการอยากมีใครสักคนมาเคียงข้าง ก็เป็นเพียงคลื่นความคิดที่มาเยี่ยมเยือน
เป็นบางครั้งบางคราว โดยไม่อาจจะสั่งมันได้ว่าให้มาตอนไหน และกลับไปเมื่อไหร่ มันจะผ่านมาแล้วก็ผ่าน
ไปตามเหตุปัจจัยเท่านั้น ถ้าเราเข้าใจถึงความไม่อาจจะคงทนอยู่ได้ ความไม่เที่ยง และความไม่ใช่ตัวตน
ของความเหงา แล้วเฝ้าดูแต่เพียงอย่างเดียว เราก็จะไม่เป็นทุกข์เพราะมันคะ

นอกจากการเพียรเจริญสติ ตามรู้ตามดูแล้ว ก็ควรหากิจกรรมที่ช่วยยกระดับจิตใจทำด้วย เพื่อขจัดความเหงา
ให้เบาบางลง ถ้าปล่อยให้ความเดียวดายกัดกินใจ ก็แสดงว่าเจ้าของใจดวงนั้นต้องอยู่กับอกุศลจิตของตัวเอง
ไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นอย่าปล่อยให้ตัวเองอยู่ว่างๆ ไปหาสิ่งที่เป็นบุญเป็นกุศลทำ เช่น เลี้ยงข้าวเด็กกำพร้า
เยี่ยมคนป่วยอนาถาที่ไร้คนแลเหลียว ลุยเดี่ยวไปทำสังฆทาน เยือนบ้านพักคนชรา ทำงานสาธารณกุศล
ช่วยคนมีปัญหาวิต ฯลฯ กิจกรรมสร้างสรรค์บนเทิงบุญเหล่านี้จะช่วยทำให้ไม่จมอยู่กับความคิดในทางลบ
คะ

ความเหงานอกจากจะส่งผลต่อสุขภาพจิตแล้ว ยังมีผลเสียสุขภาพกายด้วยนะคะ โดยมีผลการวิจัยที่เก็บ
ข้อมูลจากอาสาสมัครวัยชราในสหรัฐอเมริกา กว่า ๘๐๐ คน เป็นเวลา ๔ ปี พบว่าคนที่เปลี่ยวเหงามีโอกาส
เป็นอัลไซเมอร์เพิ่มขึ้น ๒ เท่า (ที่มา <http://bit.ly/f6wjPi>) เพราะฉะนั้นพยายามจัดการกับเจ้าความเหงาเสีย
ตั้งแต่บัดนี้ จะได้ไม่ต้องทุกข์ทั้งและใจเพราะความเดียวดายเป็นเหตุคะ (^____^)

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างคะ

<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

หลวงปู่บุญจันทร์ กมโล : สงบงามด้วยความเป็นผู้ว่าง่าย

เทียบธลี

ความเป็นผู้ว่าง่าย (โสวจัสสตา) คือหนึ่งในนาถกรณธรรม ๑๐ อันเป็นคุณธรรมที่ทำให้ตนเป็นที่พึ่งของตนได้ ดังที่พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลธรรม ได้ระบุไว้ว่า "นาถกรณธรรมนี้ ท่านเรียกว่าเป็น พหุการธรรม หรือ ธรรมมีอุปการะมาก เพราะเป็นกำลังหนุนในการบำเพ็ญคุณธรรมต่างๆ ยังประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่นให้สำเร็จได้อย่างกว้างขวางไพศาล"

ดังเรื่องราวของพระครูศาสนูปการณ์ (หลวงปู่บุญจันทร์ กมโล) ซึ่งแสดงถึงความเป็นผู้มีคุณธรรมในข้อนี้



พระครูศาสนูปการณ์ (หลวงปู่บุญจันทร์ กมโล)

วัดป่าสันติภาวนาส ตำบลไชยวาน อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

เหตุการณ์ต่างๆ นี้ เกิดขึ้นในช่วงพรรษาที่ ๒ ซึ่งท่านได้ไปกราบถวายตัวเป็นศิษย์และขอนิสัยจากหลวงปู่ภูมิ ฐิตธมโม พระสุปฏิปันโนผู้เป็นเจ้าของอาวาสวัดป่าโนนนิเวศน์ จังหวัดอุดรธานี หลวงปู่บุญจันทร์ได้เล่าถึงเรื่องราวในช่วงนี้ไว้ว่า

"ท่านจัดให้พักที่กุฏิเล็กๆหลังหนึ่ง ในขณะที่พักอยู่กับท่านพระอาจารย์ภูมินัน ได้ตั้งใจปฏิบัติเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา และทำอาจารย์วัตรด้วยความเคารพไม่ให้ขาด"

ในขณะที่ยังเป็นพระพรภณาน้อยนั้น ท่านได้ถูกทดสอบจากครูบาอาจารย์อยู่เสมอ

"ในขณะที่พักอยู่กับท่านพระอาจารย์ภูมินัน ในตอนเย็นก็ทำข้อวัตรตักน้ำใส่ตุ่มในห้องน้ำของท่านเสร็จแล้วพอลำดับเดินจงกรม เมื่อเดินจงกรมเสร็จแล้วขึ้นกุฏิทำวัตรสวดมนต์ จบแล้วเข้าที่นั่งสมาธิภาวนา พิจารณาความตายเป็นอารมณ์ เมื่อหยุดจากนั่งสมาธิภาวนาแล้วก็จำวัดนอนภาวนาตั้งสติไว้ เมื่อรู้สึกตัวก็ลุกขึ้น"

ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณหนึ่งนาฬิกา ท่านได้ยินเสียงหลวงปู่ภูมิเรียกชื่อว่า "บุญ"

"พอได้ยินเสียงท่านเรียกคำเดียว จึงตอบท่านว่า "กระผม" พอท่านได้ยินเสียงตอบรับแล้ว ท่านก็ตอบใหญ่เลยว่า "ทำไมไม่รู้จักเอาน้ำใส่ตุ่มใส่โถงในห้องน้ำ หาน้ำจะล้างส้วมก็ไม่มี"

เมื่อได้ยินดังนั้นท่านจึงคิดในใจว่า "น้ำเราก็ตักใส่ตุ่มใส่โถงไว้เต็มแล้ว ทำไมครูบาอาจารย์จึงว่าไม่มีน้ำ" แต่แล้วก็นึกขึ้นได้ว่า "หรือว่าท่านจะทดลองเรา" จึงรีบไปดูที่ห้องน้ำ ปรากฏว่าในตุ่มไม่มีน้ำเลยจริงๆ ที่ตักไว้ตั้งแต่ตอนเย็น และใช้อย่างไรก็ไม่หมดเพราะเป็นห้องน้ำที่หลวงปู่ภูมิใช้เพียงรูปเดียวเท่านั้น

"เมื่อดูว่าน้ำไม่มีแล้ว จึงถือเอาครุไปตักน้ำในบ่อสระ เดินฝ่าความมืดเพราะสมัยนั้นไฟฟ้ายังไม่มี นำนํามากรองใส่ตุ่มในห้องน้ำจนเต็มแล้ว ท่านให้นวดเส้นไปจนถึงตี ๔ ท่านจึงบอกให้กลับกุฏิ พอกลับถึงกุฏิแล้วให้พระทำวัตรเช้าเสร็จแล้ว ถือห่อผ้าครองลงจากกุฏิเข้าทางเดินจงกรมไปจนสว่าง"

เหตุการณ์นี้มิได้ทำให้หลวงปู่เกิดอกุศลจิตใดๆ

"ในขณะที่จิตนั้นมีความเอิบอิ่มในจิตใจ ไม่มีความโกรธความเคืองใจในครูบาอาจารย์ที่ท่านทดสอบเราเลย"

ต่อมาเมื่อมีโยมนำใบพลูมาถวายหลวงปู่ภูมิ ท่านก็ถูกทดสอบอีกครั้ง

"ท่านให้โยมเอาตั้งไว้ที่ระเบียบกุฏิท่าน พอถึงเวลาเย็นทำอาจารย์วัตรสงฆ์นำท่านเสร็จแล้ว ท่านอาจารย์จึงพูดว่า "คืนนี้ให้ท่านบุญมาเฝ้าใบพลูที่โยมเขาเอาถวายนี้ที่ระเบียบกุฏิ""

ฝ่ายหลวงปู่บุญจันทร์ก็นึกในใจว่า "ประสาพลูแค่นี้ก็จะให้มาเฝ้า" แล้วกลับนึกขึ้นได้ว่า "ท่านคงจะทดสอบเราอีก" จึงกลับไปสรงน้ำแล้วกลับมายังกุฏิของพระอาจารย์

"กลับมานั่งภาวนาเฝ้าใบพลูที่ระเบียบกุฏิท่านอาจารย์ ยุ้งก็มาก อาศัยความอดทนและความเพียรนั่งภาวนาเฝ้าใบพลูสู้กับยุ้งไป จนถึงเวลาตีสองได้ยินเสียงท่านอาจารย์เปิดประตูออกมาดู เห็นเรานั่งอยู่ท่านจึงพูดขึ้นว่า "โธ่! ยังอยู่หรือนึกว่าหนีไปแล้ว" ท่านจึงเรียกเข้าไปในกุฏิแล้วให้นวดเส้นจนใกล้สว่างท่านจึงให้หยุด เมื่อลงจากกุฏิท่านอาจารย์แล้วกลับไปกุฏิตัวเองเข้าทางเดินจงกรมต่อไปจนสว่าง"

ในเวลาต่อมาท่านได้ถูกทดสอบเรื่องอื่นอีก เช่นการทดสอบเรื่องอาหาร เมื่อมีผู้นิมนต์หลวงปู่บุญมีและพระลูกวัดไปฉันเช้าที่งานศพคหบดีในเมืองอุดรธานี ซึ่งหลวงปู่บุญจันทร์ได้ไปในคราวนี้ด้วย

"พอไปถึงบ้านเจ้าภาพงานแล้วแทนที่ท่านจะให้นั่งตามลำดับพรรษา ท่านกลับบอก "ให้ท่านบุญมานั่งทางนี้" ท่านให้มานั่งอยู่ทางขวามือท่านองค์เดียว พอเจ้าภาพถวายอาหารอันไหนเป็นอาหารประณีต ท่านจะส่งไปทางพระที่นั่งเป็นแถวอยู่ พออันเป็นผักเป็นน้ำพริกท่านจะส่งมาให้ "อันนี้ให้ท่านบุญ"

แม้จะถูกทดสอบหลายครั้ง แต่ท่านก็ไม่เคยมีความเคืองขุ่นหรือน้อยใจ

"เรากียินดีไม่ได้น้อยใจในครูบาอาจารย์ กลับดีใจว่าครูบาอาจารย์ท่านทดสอบเราฝึกเรา การอยู่กับครูบาอาจารย์จึงเป็นผลดี เพราะท่านเป็นครูฝึกเราให้มีความเข้มแข็งในการปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ ความเห็นในธรรม"

ด้วยความเป็นผู้มีจริยวัตรดีงามส่งผลให้หลวงปู่บุญจันทร์ ได้รับความเมตตาจากครูบาอาจารย์หลายรูป เช่น หลวงปู่คำดี ปภาโส หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ หลวงปู่บัว สิริปุณโณ หลวงตามหาบัว ญาณสมปนฺโน ฯลฯ เรื่องราวของท่านเป็นแบบอย่างของความเป็นผู้ว่าง่าย มีเคารพเชื่อฟังครูบาอาจารย์ โดยมีได้มีทีลึมนานะใดๆ ควรที่เราชาวพุทธจะนำมาเป็นแบบอย่างในการฝึกฝนตนเองสืบไป

เอกสารประกอบการเขียน

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) (๒๕๔๖) *พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม* พิมพ์ครั้งที่ ๑๒
กรุงเทพฯ : ธรรมสภา

พระสมหมาย อุดมโน (๒๕๔๐) *กมโล ผู้งามดังดอกบัว* กรุงเทพฯ : หอรัตนชัยการพิมพ์

เว็บไซต์

<http://kamalo.50megs.com>



จะวางใจให้สบายได้อย่างไร เมื่อถูกหัวหน้าและลูกค้าย่ำแย่อยู่ทุกวัน

ถาม : ตลอดเวลาทำงานประมาณ ๘ ชั่วโมงต่อวัน ผมต้องถูกลูกค้าและหัวหน้าต่อว่าอยู่เสมอ งานที่ทาก็เป็นการทำยอดขายด้วย จะมีวิธีคิดอย่างไรให้ใจสบายครับ

วิธีที่ใจคุณจะสามารถขึ้นก็คือให้บอกตัวเองนะว่า บางที
คุณใช้คำตั้งแต่ต้นคำถามมาเลยนะ มีแต่คุณถูกด่า ถูกต่อว่า
นั่นคือลักษณะที่จิตใจคุณเห็นนะ ใจคุณมองไป
โดยเจตนาของเจ้านายหรือว่าจากลูกค้า เขาอาจจะไม่ได้เป็นแบบนั้นก็ได้ อาจจะเป็นการบ่นก็ได้
หรือว่าธรรมชาติของเจ้านายนะ คือจะต้องพยายามควบคุม
พยายามเค้น เค้นศักยภาพของลูกน้องให้ออกมาเต็มที่
ทีนี้วิธีเค้นของแต่ละคน บางทีมันใส่หน้าใส่ตาเข้าไปด้วย
มันเลยมีความรู้สึกเหมือนกับว่าเขาด่า เขาว่าเรา
ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วในใจเขาเองแล้ว เขาอาจจะคิดว่านี่กำลังเป็นการพยายามรีดศักยภาพของคุณอยู่

ซึ่งถ้าหากว่าคุณมอง มองให้เห็นมุมกลับนะครับ
คุณมองว่าวิธีที่เขาพูดกับคุณ มันไม่ใช่การด่า มันไม่ใช่การว่า
แต่มันกลายเป็นการใส่แรงกดดันเข้ามา เพื่อที่จะให้ศักยภาพของคุณมันถูกรีดออกไป
แล้วแทนที่... สังเกตจิตของคุณเองนะ เวลาที่คุณถูกบีบ
ไม่ว่าจะจากเจ้านายหรือจากลูกค้า จะเอาให้ได้ตั้งใจเขา ใจคุณมันจะมีสองทางนะ
คือทางหนึ่งซึ่งเป็นกันมาก ๙๙% รู้สึกอึดอัด อึดอัดอยู่ในอก เหมือนมีแรง...
คือคนเรานี้ พอมันรับแรงบีบเข้ามา แรงเค้นเข้ามา มันก็กดดันไข่ม้อย แล้วก็เกิดแรงอัด
กับอีกทางหนึ่งคือคุณมีความรู้สึกเหมือนกับว่าตื่นนะ
ตื่นแบบ alert นะ คือตื่นในลักษณะที่มันมีความกระตือรือร้น
หรือว่ามีความรู้สึกว่าจะต้องเอาชนะปัญหา จะต้องเอาชนะอุปสรรค
เหมือนกับที่คุณจะสอบ คุณจะมีความรู้สึกว่ามันตื่นตัวมากกว่าปกติ
ทั้งๆ ที่จริงแล้วในอกมันก็มีแรงเค้นอยู่นะ เพียงแต่ว่าการเค้นนั้นมันไม่ได้อยู่ที่นี้ที่เดียว
แต่มันมาที่นี้ด้วย (ชี้ที่ศีรษะ) มันมีความคิดที่จะหาทางออก

ถ้าหากว่าคุณสามารถสังเกตจิตของตัวเองได้นะ ไม่เอาแต่เก็บไว้ในอกนะ ไม่เอาแต่เก็บไว้ที่อกๆ
คุณจะรู้สึกว่าคุณพูด ไม่ว่าจะจากเจ้านายหรือจากลูกค้าอะไรก็แล้วแต่นี้
มันเป็นแรงดันเข้ามาเพื่อให้เกิดความตื่นตัวที่นี่ (ชี้ที่ศีรษะ)
มันเกิดแรงดันที่นี่ก่อน (ชี้ที่หน้าอก) เพื่อจะให้เกิดความตื่นตัวที่นี่ (ชี้ที่ศีรษะ)
มันมีแรงดันที่นี่ก่อน (ชี้ที่หน้าอก) แล้วมีความตื่นตัวที่นี่ทีหลัง (ชี้ที่ศีรษะ)
คุณจะได้ไม่เอาแต่มองในด้านที่มันเป็นโทษ
ที่คุณถามมานี้ มันถามมาด้วยอะไรรู้ไหม
ถามมาด้วยความรู้สึกจนตรอกนะ ไม่รู้จะไปทางไหน เจอแต่ทางตัน
แล้วทางตันนั้นมาจากไหน มันมาจากความรู้สึกกดดันที่มันเก็บอยู่ในอก
มันเกิดความรู้สึกอึดอัด ไม่รู้จะระบายออกยังไง

ระบายออกด้วยหัว ด้วยหัวใจ ที่จะทำอะไรที่มันมีความกระตือรือร้น
ที่มันมีแรง ที่มันใช้ศักยภาพออกไปเต็มทีนะ
แปรความอึดอัด แปร pressure ตรงนี้ (ชี้ที่หน้าอก)
ให้มันเป็นการกระทำที่ตรงนี้ (ชี้ที่ศีรษะ) ตรงนี้ สองมือ สองเท้า นะครับ
แล้วตรงนั้นเนี่ย ความรู้สึกที่มีต่อเจ้านายแล้วก็ลูกค้าจะต่างไปเลยนะ
คุณจะไม่เห็นเขาต่ำคุณนะ แต่จะเห็นเขากดดันคุณให้คุณทำงานนะครับ



ส่งท้ายปีเก่า ต้อนรับปีใหม่ ทำอะไรกันดี

งดงาม

rngodngam@gmail.com



photo by Silawat

http://silawat.multiply.com/photos/album/10/Hot_and_cOLD#photo=1.jpg

เห็นข้อบทความแล้ว บางท่านอาจจะสงสัยนะครับว่า
เพิ่งกลางเดือนธันวาคมเอง ผมจะรีบกล่าวส่งท้ายปีเก่า ต้อนรับปีใหม่อีกทำไม
ก็ขออธิบายว่า ผมไม่ได้จะกล่าวลาที่ปีเก่าและสวัสดีปีใหม่กับท่านผู้อ่านนะครับ
แต่จะมาคุยแนะนำบางท่านที่ยังไม่มีแผนการว่าจะทำอะไรในช่วงวันหยุดยาว
ระหว่างส่งท้ายปีเก่าและต้อนรับปีใหม่ที่กำลังจะมาถึงนี้ ได้พิจารณาว่าจะทำอะไรดี
แหม ก็หยุดยาวตั้งหลายวันนะครับ หากปล่อยเวลาผ่านไปเฉย ๆ
โดยไม่ได้ทำอะไรให้เป็นประโยชน์เท่าที่ควรแล้ว ก็นับว่าน่าเสียดายมากเลย

นี่ก็มาถึงกลางเดือนธันวาคมแล้วนะครับ

หากท่านไหนยังไม่ได้วางแผนเลยว่าจะทำอะไร แต่เกิดอยากจะไปเที่ยวขึ้นมา

ก็คงจะมีปัญหาเรื่องการจองโรงแรมและที่พักล่ะครับ

จองช่วงนี้ก็คงเข้าไปแล้วละ ที่พักซึ่งเป็นที่นิยมก็คงมีจองกันเต็มหมดแล้ว

แถมค่าที่พักในวันหยุดยาวช่วงปีใหม่นี้ ก็ราคาแพงกว่าช่วงวันหยุดปกติอีกด้วย

ท่านก็ควรถามตัวเองนะครับว่า มีเหตุผลความจำเป็นอะไรหรือเปล่า

ที่จะต้องไปเที่ยวในช่วงปีใหม่ เพราะค่าที่พักก็แพง คนเยอะ อาหารการกินก็แพงกัน

บางร้านก็รอคิวนาน บริการก็ช้า การจราจรบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวก็หนาแน่น

หากสถานที่ก็เหมือนเดิม แต่ต่างกันเพียงว่าบรรยากาศช่วงปีใหม่นั้นแล้ว

รอไปเที่ยวหลังปีใหม่สักเดือนหรือสองเดือนจะดีไหม

ราคาที่พักถูกลง คนน้อยกว่า ไม่ต้องแย่งกันกินแย่งกันใช้ด้วย

(กรณีจะไปเที่ยวแบบเข้าไปเย็นกลับนั้น ก็ทำนองเดียวกันนะครับ)

ทีนี้ หากสมมติว่า จะไม่ไปเที่ยวแล้ว เราจะทำอะไรกันดี

ผมขอแนะนำว่าช่วงเวลาสงกรานต์ปีเก่าต้อนรับปีใหม่นี้

เป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมสำหรับจะ “ให้เวลากับตัวเองและครอบครัว”

และขอแนะนำว่าท่านอย่าใช้เวลาเพื่อไปตะลอน ๆ นอกบ้านให้เหนื่อย

ซึ่งเสียเงิน และเสียเวลาโดยไม่จำเป็น หรือไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควรเลย

การให้เวลากับตัวเองและครอบครัว คืออย่างไร

“ให้เวลากับตัวเอง” ก็คือว่า ให้ตัวท่านเองได้มีเวลาว่าง ๆ มาคิดทบทวน

เรื่องราวในอดีตที่ผ่านมา และวางแผนสำหรับอนาคต หรือได้ทำกิจกรรมใด ๆ

เพื่อประโยชน์แก่ตัวท่านเอง ซึ่งจะขอแบ่งเป็นสองส่วนนะครับ

คือ ๑ ทางโลก และ ๒ ทางธรรม

ในส่วนของทางโลกนั้น ยกตัวอย่างเช่น ท่านอาจจะคิดทบทวนว่า

- เราได้บกพร่องอะไรในเรื่องหน้าที่การงานหรือการเรียนการศึกษาหรือไม่
-
- เราได้บกพร่องอะไรในเรื่องหน้าที่การงานหรือการเรียนการศึกษาหรือไม่ และควรจะต้องทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้างในอนาคต มีอะไรบ้างที่จะสามารถปรับปรุงและพัฒนาให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก
- เราได้ใช้จ่ายเงินอย่างเหมาะสมหรือไม่ ฟุ่มเฟือยในเรื่องไม่เป็นเรื่องหรือเปล่านั้น จะต้องปรับปรุงแก้ไขอย่างไรหรือไม่

- เราได้ดูแลสุขภาพร่างกายของเราดีแค่ไหน ร่างกายแข็งแรงไหม
แบ่งเวลาออกกำลังกายมากน้อยเพียงไร หากอายุเริ่มเยอะแล้ว ควรพิจารณา
ว่าควรจะเป็นรูปแบบหรือวิธีการออกกำลังกายด้วยหรือไม่
- เราทานอาหารที่เป็นประโยชน์ต่อสุขภาพหรือเปล่า หรือทานแต่อาหารที่เป็นโทษ
แก่ร่างกายทั้งสิ้น และทานอาหารมากหรือน้อยเกินไปหรือเปล่า น้ำหนักมาก
หรือน้อยเกินไปหรือไม่ อย่างไร
- เราใช้ชีวิต หรือมีนิสัยหรือชีวิตความเป็นอยู่บางอย่างที่ควรปรับปรุงใหม่ เช่นว่า
นอนดึกเกินไป หรือนอนน้อยเกินไป หรือตื่นสายเกินไป พักผ่อนน้อยเกินไป
ทานอาหารเป็นเวลาหรือเปล่า ขับถ่ายเป็นเวลาหรือไม่
- เราใช้เวลาชีวิตของเราไปยุ่งเรื่องคนอื่นมากจนเกินไปหรือไม่ เราใช้เวลา
ในเรื่องของเรามากน้อยแค่ไหน ควรจะมีการจัดสรรเวลาส่วนตัวใหม่อย่างไรหรือเปล่า
- บ้านที่อยู่ปัจจุบันควรจะได้มีการจัดใหม่ หรือทำความสะอาดอย่างไรหรือไม่
เอกสารและของที่เก็บอยู่ในบ้านควรจะได้มีการจัดใหม่ หรือนำออกไปบริจาค
หรือจำหน่าย หรือทำความสะอาดอย่างไรหรือไม่ หรือควรนำไปทิ้งหรือเปล่า
- สิ่งที่เราได้วางแผนไว้ว่าจะทำเมื่อปีที่ผ่านมานั้น ได้ทำสำเร็จไปถึงกี่เรื่อง มีอะไรบ้าง
และที่ทำไม่สำเร็จนั้นมีกี่เรื่อง อะไรบ้าง เพราะอะไร ต้องพยายามทำต่อไปหรือไม่
- ชีวิตในปีที่ผ่านมาได้มีพัฒนาการในทางโลกอย่างไรบ้าง
และควรจะทำอะไรต่อไป มีอะไรที่สามารถทำให้ดีขึ้นกว่าเดิมได้ไหม เป็นต้น

ในส่วนของทางธรรมนั้น ยกตัวอย่างเช่น ท่านอาจจะคิดทบทวนว่า

- เราได้สร้างอกุศลกรรมใด ๆ ไรบ้าง โดยเราควรตั้งใจและตั้งใจว่าจะลด ละ เลิก
อกุศลกรรมดังกล่าวเสีย
- เราได้สร้างกุศลกรรมใด ๆ ไรบ้าง โดยเราควรตั้งใจและตั้งใจว่าจะสร้าง
กุศลกรรมดังกล่าวให้บ่อยขึ้น และให้เจริญขึ้น
- เรายังไม่ได้สร้างกุศลกรรมใด ๆ ไร ควรพิจารณาว่าจะมีช่องทางใด ๆ
ที่จะสร้างกุศลกรรมดังกล่าวหรือไม่ อย่างไร
- เราได้ทำทานไว้เหมาะสมแล้วหรือยัง และจะทำทานใดต่อไปในอนาคต
- เราได้ถือศีลไว้สมบูรณ์แล้วหรือยัง และจะต้องทำการแก้ไขหรือปรับปรุงตนเอง
อย่างไรต่อไปในอนาคต เพื่อให้ศีลที่เราถืออยู่นั้นสมบูรณ์และไม่บกพร่อง
- เราได้ภาวนาไว้ดีแล้วหรือยัง และจะหาอย่างไรเพื่อการภาวนาต่อไปในอนาคต
- เราได้ศึกษาธรรมะ และปฏิบัติธรรมตามสมควรแก่ธรรมแล้วหรือยัง
- ณ เวลานี้ เราพร้อมที่จะตายได้แล้วหรือยัง ... ยังมีกุศลกรรมใด ๆ ที่เราควรจะทำ
ให้ถึงพร้อมก่อนเวลาตายของเราหรือไม่ ก็ควรจะทำเสีย เป็นต้น

ในการทำกิจกรรมเพื่อประโยชน์ตนเองนั้น ก็อาจจะเลือกทำกิจกรรมใด ๆ ดังตามที่ได้วางแผนคิดทบทวนทั้งทางโลกและทางธรรมข้างต้นนั้นแหละครับ ยกตัวอย่างเช่น ออกกำลังกาย พักผ่อน ทำความสะอาดบ้าน จัดของในบ้านใหม่ อ่านหนังสือธรรมะ ทำทาน รักษาศีล ปฏิบัติธรรมภาวนา เป็นต้น

“ให้เวลากับครอบครัว” ก็คือว่า ให้ท่านได้มีเวลาว่าง ๆ มาคิดทบทวนเรื่องราวในอดีตที่ผ่านมา และวางแผนสำหรับอนาคตเกี่ยวกับครอบครัว หรือได้ทำกิจกรรมใด ๆ เพื่อประโยชน์แก่ครอบครัว โดยคำว่า “ครอบครัว” นี้ก็รวมถึงพ่อแม่ คู่สมรส บุตรเป็นสำคัญ และก็รวมถึง ญาติผู้ใหญ่ หรือผู้มีพระคุณผู้ให้การเลี้ยงดูท่านมาจนโตด้วย ซึ่งจะขอแบ่งเป็นสองส่วนเช่นกันนะครับ คือ ๑ ทางโลก และ ๒ ทางธรรม

ในส่วนของทางโลกนั้น ยกตัวอย่างเช่น ท่านอาจจะคิดทบทวนว่า เราได้ใช้เวลาและดูแลพ่อแม่ตามสมควรหรือไม่ เราได้ใช้เวลาและดูแลญาติผู้ใหญ่ผู้มีพระคุณตามสมควรหรือไม่ เราได้ใช้เวลาและดูแลคู่สมรสและบุตรตามสมควรหรือไม่ เราได้ทำอะไรบกพร่องในการดูแลครอบครัวหรือไม่ ควรต้องแก้ไขปรับปรุงใด ๆ บ้างหรือไม่ เช่น ต้องอบรมสั่งสอนบุตรในเรื่องใด ๆ เพิ่มเติมหรือไม่ เป็นต้น ส่วนเรื่องอื่น ๆ นั้นก็ทำนองเดียวกับ คิดทบทวนเรื่องของตัวเองนะครับ ยกตัวอย่างเช่นว่า สุขภาพของคนในครอบครัวเป็นอย่างไร คนในครอบครัวทานอาหารมีประโยชน์หรือไม่ คนในครอบครัวออกกำลังกายเพียงพอไหม พักผ่อนเพียงพอไหม ฯลฯ

ในส่วนของทางธรรมนั้น ยกตัวอย่างเช่น ท่านอาจจะคิดทบทวนว่า คนในครอบครัวได้ทำทานมากน้อยแค่ไหน ถือศีลมากน้อยแค่ไหน ภาวนามากน้อยแค่ไหน ศึกษาธรรมะมากน้อยแค่ไหน มีหนทางใดที่ท่านจะช่วยเหลือคนในครอบครัวให้สามารถสร้างกุศลกรรมได้มากขึ้น และช่วยเหลือคนในครอบครัวให้ลด ละ เลิกอกุศลต่าง ๆ ลง เป็นต้น

ในการทำกิจกรรมใด ๆ เพื่อประโยชน์ครอบครัว ก็อาจจะทำกิจกรรมใด ๆ ตามที่ได้วางแผนคิดทบทวนทั้งทางโลกและทางธรรมข้างต้นนั้นแหละครับ ยกตัวอย่างเช่น ไปเยี่ยมเยียนบิดามารดา หรือญาติผู้ใหญ่ผู้มีพระคุณ ไม่ว่าจะมิชของขวัญไปเยี่ยมด้วยหรือไม่ก็ตาม แต่หากอยู่ด้วยกันอยู่แล้ว ก็อาจจะซื้อและเขียนการ์ดอวยพรปีใหม่ให้ (หรือพร้อมกันให้ของขวัญด้วยก็ได้) จัดกิจกรรมออกกำลังกายร่วมกันในครอบครัว

ร่วมกันทำความสะอาดบ้าน จัดของในบ้าน ประชุมร่วมกันเพื่อปรับปรุงบ้าน
จัดงานฉลองปีใหม่ในบ้านพร้อมหน้าทุกคนในครอบครัว นับถอยหลังปีใหม่ด้วยกัน
ทำกิจกรรมสร้างกุศลกับคนในครอบครัว พากันทำทาน ถวายทาน ถวายทาน ถวายทาน
เดินจงกรม นั่งสมาธิ ฯลฯ

ทั้งนี้ การให้ของขวัญบางอย่างแก่คนในครอบครัวนั้น
อาจจะไม่จำเป็นต้องเสียเงินไปซื้อของขวัญอะไรมากมาย
การที่เราตัดสินใจเลือกสิ่งบางอย่างที่ไม่ดี ก็ถือเป็นของขวัญ
ที่มีคุณค่าอย่างมากมาให้แก่คนในครอบครัวเช่นกัน ยกตัวอย่างว่า
จะเลิกดื่มสุรา จะเลิกสูบบุหรี่ จะเลิกเล่นการพนัน จะเลิกกลับบ้านดึก
จะเลิกขับรถเร็วที่เป็นอันตราย จะเลิกพูดจาหยาบค้าย
จะเลิกพูดจาเบียดเบียนทำให้คนอื่นเสียใจ เป็นต้น

ที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นนั้นก็เพียงตัวอย่างบางเรื่องเท่านั้นนะครับ
ซึ่งผมยอมจะไม่สามารถไปรู้เรื่องราวของตัวท่านและครอบครัวของท่าน
ได้ดีหรือได้ละเอียดเท่ากับตัวของท่านเองหรอกครับ
ท่านจึงควรคิดพิจารณาเลือกเรื่องที่ท่านควรจะทำมาทดแทน
และกิจกรรมที่ท่านควรจะทำนั่นเอง เพื่อที่ท่านจะได้ข้อมูลที่ดีที่สุดครับ

ท้ายสุดนี้ ขอฝากไว้ว่า ในอันที่จริงแล้ว การ “ให้เวลากับตัวเองและครอบครัว” นั้น
ไม่จำเป็นต้องรอทำตอนช่วงปีใหม่หรอกครับ หากแต่ทำวันนี้ คืนนี้ และเดี๋ยวนี้เลยก็ได้
ทำทันทีที่ดี (และยิ่งทำบ่อย ๆ ก็ยิ่งดีครับ) แต่หากท่านไม่สามารถทำได้ทันทีแล้ว
และหากท่านยังไม่มีแผนการจะทำอะไรในช่วงส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่นี้แล้ว
ก็ขอแนะนำว่าควร “ให้เวลากับตัวเองและครอบครัว” ดังที่กล่าวนะครับ



ซื้อถูก ขายแพง ดูเหมือนง่ายแต่ทำไม่ได้เสียที

Mr.Messenger

สนใจติดตามข่าวสารการลงทุนได้ที่ <http://twitter.com/MrMessenger>



รูปภาพประกอบโดย เชมเบ้

การจะลงทุนให้มีกำไรออกเงย เราต้องวิเคราะห์ ทำการบ้าน และศึกษาข้อมูลมากมาย
สุดท้ายสิ่งที่เราต้องทำให้ได้ก็คือ "ซื้อถูก ขายแพง" ให้ศึกษาปฏิบัติธรรมด้วยวิธีการใด รูปแบบ
ไหน สุดท้ายก็เพื่อ "มีสติ รู้กาย รู้ใจ" ทั้งการ ซื้อถูก ขายแพง และการมีสติรู้กาย รู้ใจ พุดง่ายแต่ทำ

ได้ยากพอๆกันครับถ้าเราไม่รู้หลักการ

ปัญหาของนักลงทุนนั้นมีมากมายตลอดทาง กว่าที่จะกล้าลงทุน กว่าจะยอมถอนเงินฝากออมทรัพย์มาลงทุนในหุ้น ก็คิดแล้วคิดอีก พอคิดจะลงทุน ก็ต้องมานั่งวิเคราะห์เลือกหุ้น ไม่รู้จะเลือกตัวไหน พอเลือกหุ้นได้ ก็ไม่รู้ว่าควรจะเข้าซื้อตรงจุดไหนอีก สุดท้ายพอซื้อไปก็ไม่รู้ว่าจุดที่ควรขายมันคือตรงไหน พอคิดมาได้ไกลขนาดนี้ ชักอยากจะอยู่เฉยๆขึ้นมาซะอย่างนั้น ไม่อยากลงทุนแล้ว เพราะกลัวต้องมาปวดหัวทีหลัง

อย่าคิดไปไกลให้มากครับ ฟุ้งซ่านก็ให้รู้ว่ฟุ้งซ่านไป สิ่งที่เราควรทำก็แค่เริ่มต้นนับหนึ่งครับ ไม่ต้องคิดไปให้ไกลกว่านั้น ชีวิตมนุษย์เกิดมาพร้อมกับปัญหาอยู่แล้ว หากเราไม่ลงทุนก็มีปัญหาเรื่องอื่นเข้ามาอยู่ดี แถมหากประมาณ ไม่ให้เงินทำงานในช่วงที่ยังทำได้ พอแก้ตัวไปปัญหาเรื่องเงินๆทองๆก็กลับมาหาตอนที่ไม่มีเงินทองให้ใช้อย่างเพียงพอที่ต้องการ ดังนั้นลำบากเสียตั้งแต่ตอนนี้นี้ครับ แล้วเราจะสบายในวันหน้า เชื่อมๆ

จริงๆก็ไม่มีใครเก็บข้อมูลสถิติย้อนหลังดูว่าการลงทุนในตราสารทางการเงินประเภทต่างๆ ส่วนใหญ่แล้ว นักลงทุนได้กำไรหรือขาดทุนมากกว่ากัน แต่จากประสบการณ์การได้พบและพูดคุยกันนักลงทุนหลายๆกลุ่มแล้ว ก็ค้นพบจุดร่วมที่ทำให้นักลงทุนกลุ่มหนึ่งประสบความสำเร็จ บรรลุเป้าหมายทางการเงินได้ ก็คือ “ความตั้งใจ”

ตั้งใจที่จะทำอะไร?

ตั้งใจที่จะลงทุน ไม่ว่าเขาจะคิดว่าการลงทุนสำคัญน้อยกว่าสิ่งอื่นในชีวิตแค่ไหน แต่ก็ยังสำคัญกว่าการใช้เงินไปกับสิ่งอื่นอยู่เสมอ ส่วนวิธีการ หรือ หลักการของแต่ละคนนั้น ก็แตกต่างกันไปตามจริตนิสัยของนักลงทุน

จุดร่วมอีกอย่างที่นักลงทุนเหล่านั้นมีเหมือนกันก็คือ “ใจกว้าง มีใจคิดเผื่อแผ่ ไม่คิดเล็กคิดน้อย”

ด้วยความที่เขาทั้งหลายไม่คิดเล็กคิดน้อย มองแต่ภาพใหญ่ คือ จำเป็นต้องให้เงินทำงาน เพื่อวางแผนการใช้ชีวิต และเป็นหลักประกันในยามฉุกเฉิน ไม่คิดจุกจิกว่า จะมีเงินพอใช้ตอนนี้ไหม? ตลาดหุ้นผันผวนแบบนี้ควรลงทุนจริงๆหรือเปล่า? หรืออะไรก็ตามแต่ที่จะคิดมาได้ ความคิดเหล่านี้ ไม่มีในนักลงทุนที่ประสบความสำเร็จ และถึงมี ก็ไม่เก็บมาคิดถึงขั้นหมกมุ่น และกลุ้มใจ

นอกจากจุดร่วมทั้งสองข้อข้างต้นที่ผมยกมาซึ่งเกี่ยวกับเรื่องจิตใจ และการกำหนดเป้าหมาย ก็ยังมีในเรื่องของกลยุทธ์การลงทุนอีกเช่นกันที่เราควรทำความเข้าใจกันใหม่

นักลงทุนส่วนใหญ่ จะถูกรอบความคิดที่ว่า **“ทุกครั้งที่ซื้อ จะต้องราคาถูกกว่าราคาที่เราเคยขายเสมอไป”** ความคิดนี้ เป็นความคิดที่ทำให้พอร์ตการลงทุนของเรามีตัวเลือกในการลงทุนน้อยลง เพราะหมายถึง ถ้าต้องทำให้ได้อย่างที่คิด ทุกครั้งที่เราขาย เราจะต้องขายที่ราคาสูงสุดแทบจะทุกครั้ง เพื่อให้ราคาร่วงลงมา แล้วเราค่อยเข้าไปซื้อใหม่... แต่ในชีวิตจริง มักจะตรงกันข้ามครับ ไม่มีใครที่สามารถคาดการณ์อนาคตได้ถูกต้อง ๑๐๐% เพราะมันจะหมายถึง เราสามารถพยากรณ์อะไรได้แน่นอน ซึ่งขัดกับกฎไตรลักษณ์ที่องค์พระศาสดาของเราได้ตรัสไว้ ในบางสถานการณ์ (หรือจริงๆ ก็บ่อยครั้งเลย) เมื่อถึงจุดที่เราควรขายทำกำไร เราก็ทำตามความตั้งใจ แต่ราคาหุ้นหรือกองทุนยังขึ้นไปต่อเนื่อง และแพงกว่าจุดที่เราขาย หากแนวโน้มราคาหุ้น หรือกองทุนนั้นยังดีอยู่และมีโอกาสไปต่อ และเราไม่ยอมกลับเข้าไปซื้อใหม่อีกครั้ง เพราะติดกับประโยคที่ว่า **“ทุกครั้งที่ซื้อ จะต้องราคาถูกกว่าราคาที่เราเคยขายเสมอไป”** ก็เท่ากับเสียโอกาสการลงทุนไปแล้วหนึ่งครั้ง หรือแย่กว่านั้น เราอาจทำใจยอมรับไม่ได้ที่จะกลับเข้าไปซื้ออีกครั้ง ถึงแม้ว่าเราจะรู้ว่าในอนาคตหุ้นตัวนี้หรือกองทุนนี้ราคาจะขยับขึ้นต่อแน่ๆ นี่ใจครับ ทิฐิของนักลงทุน

ส่วนที่ผมบอกว่า ความคิดแบบนี้จะทำให้พอร์ตการลงทุนของเรามีตัวเลือกในการลงทุนน้อยลง ก็เพราะหุ้นที่ดี กองทุนที่ผลการดำเนินงานดี แนวโน้มระยะยาวราคาจะขึ้นอย่างต่อเนื่องไปเรื่อยๆ แม้จะมีผันผวนระยะสั้นเป็นปกติ ดังนั้นหากเราไปหาหุ้นหรือกองทุนใหม่ลงทุนไปเรื่อยๆ โดยตัดตัวที่เราขายแล้ว ราคาแพงกว่าเดิมออกไปทั้งหมด ในอนาคตจะเหลือแต่ตัวแย่ๆ ให้เรา เพราะหุ้นดีๆ กองทุนดีๆ ราคาได้วิ่งไปหมดแล้ว

สรุปคือ ซื้อถูกขายแพง ทำได้ง่าย หากเราพิจารณาแค่ว่า อนาคตของสินทรัพย์ที่เราลงทุนยังดีต่อเนื่อง ราคาจะถูกหรือแพงเมื่อเทียบกับในอดีต หากในอนาคตมันจะแพงกว่าปัจจุบัน ก็อย่าไปยึดติดกับความคิดเดิมๆ ในทางตรงกันข้ามสินทรัพย์แย่ๆ อนาคตไม่ดี ต่อให้ราคามันถูกกว่าเดิมนานแค่ไหนก็ตาม เราก็ไม่ควรเข้าลงทุน แค่ว่า “ถูก” มาดบังความจริงที่ซ่อนอยู่

อดีตไม่สำคัญเท่าปัจจุบันนะครับ ใครที่สามารถหลุดออกจากกรอบการลงทุนแบบเดิมๆ ได้ ก็หมายถึงเปิดโอกาสให้กับตัวเองมากขึ้นไปอีกหนึ่งระดับ **คำว่า ซื้อถูกขายแพง จริงๆ แล้ว ความหมายของมันก็คือ ไม่ยึดติดกับอดีต ทำปัจจุบันให้ดี เพื่ออนาคตที่ดีกว่าเดิม**

โชคดีในการลงทุนครับ



ดั่งตฤณพจนา ๒๒



ดั่งตฤณพจนา Dungtrin's rhapsody

แม่ผู้ก่อภพชาติ

...แม่ผู้มอบกายเนื้อเยื่อใยรัก
เอาสิ่งใดให้เว้นแต่แค่ดาวเดือน
แม่ผู้ก่อภพชาติประหลาดนัก
ท่านแอบเร้นหรือเห็นชัดถนัดพอ
เราตระเวนเกิดตายเป็นหลายครั้ง
พบหน้าแม่ที่แท้จริงต้องนั่งเก้อ
อันดวงจิตติดต่อจ้องสร้างภพ
จึงกำเนิดอุปาทานแต่นานนา

เรารู้จักแลพักตร์คล้ายละม้ายเหมือน
แม่ลากเลื้อนเคลื่อนมาตั้งเรานั่งรอ
ไม่รู้จักพักตร์คล้ายอะไรหนอ
เหมือนเล่นล้อของงูล่าหาให้เจอ
ตราบนกระทั้งฟังพระพุทธรูปจึงหยุดเพื่อ
ก็ละเมอเผลอหลงตลอดมา
เพราะประจบคบกันกับต้นหา
ละต้นหาฆ่าชาติภพสนนิพพาน

ดั่งตฤณ



เพลงนาคา ๔

ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

พันเกลียวมองคณะบุญที่ยืนซุ่มซิบอยู่ตีนบันไดด้วยแววตาเฉยชา คำพูดทุกคำแว่วเข้าหูครบถ้วน ไม่มีตกหล่น มันไม่ทำให้เกิดปฏิกิริยาใดๆ แก่หล่อนแม้แต่หน่อย

ชื่อเสียง...ความโด่งดังในอดีต ไม่มีคุณค่าสักน้อยนิด เมื่อเทียบกับปัจจุบันที่หล่อนอยู่

คนกลุ่มนั้นทยอยคลานเข้ามาหาด้วยกิริยาสุภาพ ผู้นำเป็นชายสูงวัยกว่าหล่อน น่าจะเคยผ่านตากันมาบ้างในอดีต แต่ไม่มีสิ่งใดน่าจดจำ

“ขอโทษครับ ไข่คุณพันเกลียวหรือเปล่า” พี่แพทเอ่ยปากถาม

“ใช่” คำตอบง่ายตรง

“จำผมได้มั๊ยครับ ผมชื่อแพท เราเคยเจอกันที่บ้านคุณหญิงฤดีมน”

“คุณมีธุระอะไรกับฉันหรือเปล่า” แทนคำตอบหล่อนกลับย้อนถามเรียบๆ

“เอ่อ...คือ” โดนถามอย่างนี้ ผู้กำกับรายการที่คล่องงานก็อึ้ง “ผมมาเจอคุณพันเกลียวที่นี่ ก็เลยอยากมาทักทาย ถามไถ่ข่าวคราว”

“ไม่ใช่มาชวนออกรายการทีวีหรือ” คำถามลอยๆ บอกให้รู้ว่าได้ยินทุกคำพูด

“ถ้าคุณพันเกลียวยอม ทางเราจะยินดีมาก พวกคุณหญิงคุณนายเขาถามถึงกันใหญ่ เรื่องที่คุณหายตัวไปหลายปี ออกรายการคราวนี้คงมีคนสนใจเยอะ”

“คงไม่จำเป็นกระมัง ฉันไม่ใช่ดารา” หล่อนพูดพลางมองตรงยังรอยจันทร์

“สวัสดิ์คะ” รอยจันทร์ยกมือไหว้โดยอัตโนมัติ ความรู้สึกกึ่งๆ เคารพกึ่งๆ เกรง “เอ่อ...รอยชื่อรอยจันทร์ ไม่ทราบคุณพันเกลียวเคยได้ยินชื่อนี้หรือเปล่า”

เป็นครั้งแรกที่สาวมันอย่างรอยจันทร์จะรู้สึกขัดเขิน ต่อหน้าผู้หญิงสวยจัดและเย็นชาเช่นนี้ คล้ายไม่มีหน้ากากมาปิดบังหล่อนได้

“เข้ามาหน่อยสิ”

รอยจันทร์ขยับตัวเข้าใกล้อย่างไม่ลังเล คล้ายเป็นคำสั่งที่ต้องปฏิบัติตามทันที

“ฉันให้” พันเกลียวพูดแค่สองคำ พร้อมกับวางสิ่งของบางอย่างลงตรงหน้ารอยจันทร์

มันเป็นเกล็ดขนาดเกือบเท่าฝ่ามือ หนาราวหนึ่งเซนติเมตร มีสีเหลืองอ่อนใส รูปกลมรีๆ คล้ายพัด ลวดลายในเนื้อเป็นเส้นบางๆ มองดูเหมือนธรรมชาติ

“ให้รอยหรือคะ” รอยจันทร์มองอย่างงุนงง

พันเกลียวไม่สบตาธาราสาว หล่อนใช้สายตาละลางยังชายหนุ่มที่จ้องมองตั้งแต่แรกเห็น

“ขอบคุณค่ะ” รอยจันทร์หยิบขึ้นมาเหมือนไม่เชื่อตัวเอง จะไม่ให้แปลกใจได้อย่างไร จุๆ หญิงสาวผู้นี้จะมอบของให้ตั้งแต่แรกพบ

ทันทีที่เห็นดาราสาวหยิบเกล็ดขึ้นนั้นไว้ในมือ พันเกลียวก็ขยับตัวลุกขึ้นเหมือนหมดฤทธิ์ที่จะนั่งคุยอีกต่อไป

ไม่มีใครกล้าหักท้วงจุดรั้งหล่อน ทำได้แค่มองตาค้าง ไม่อยากเชื่อลักษณะแปลกประหลาดของบุคคลที่เคยได้ชื่อว่าเป็น “แม่มด” ของกลุ่มคนไฮโซ

พันเกลียวสลับร่างไปแล้ว ริวจึงยื่นมือจากด้านหลังมาคว้าเกล็ดนั้นจากมือพี่สาวตน

“ขอดูหน่อยสิเจ้”

ทันทีที่เกล็ดขึ้นนั้นสัมผัสมือ เขาก็สะดุ้งเฮือก ราวโดนกระแสไฟรุนแรงแล่นปลาลบ นิ่งงัน ตาค้าง ภาพหลายภาพวิ่งผ่านหัวเหมือนขบวนรถไฟ มันเร็วจนจับไม่ทัน แยกไม่ออกเป็นภาพใดบ้าง

มองเกล็ดสีเหลืองอีกครั้ง ลวดลายธรรมจักรดูเด่นชัดราวกับลอยมากระทบสายตา ริวบอกตนเองทันที ของชิ้นนี้พันเกลียวจงใจมอบให้เขา

ชายหนุ่มหย่อนมันลงกระเป๋าสีเสื้อ ทำไม่รู้ไม่ชี้ต่อสายตาเอาเรื่องของพี่สาว

“เฮ้ย...ไอ้ริว อย่ามุบมิบของฉันสิวะ”

“เก็บไว้ให้ใจ ขึ้นอยู่กับเจ้เตี้ยก็หาย” เขาพูดหน้าตาเฉย

“ไอ้บ้า...พูดยังกะฉันเป็นเด็กสามขวบ” หญิงสาวบ่นไม่จริงจิงนัก ไม่คิดติดใจกับของที่เพิ่งได้รับมา

“เออ...แปลกแฮะ คุณพันเกลียวเธอนึกยังงี้ถึงให้ของชิ้นนี้กับรอย” พี่แพตตั้งข้อสงสัย

“นั่นสิพี่ รอยเองยังไม่เข้าใจเลย”

ริวทำเฉย เขามั่นใจ พันเกลียวต้องการมอบของสิ่งนี้กับเขา จึงใช้วิธีฝากผ่านรอยจันทร์ เพราะขึ้นให้เขาตรงๆ คงมีคนสงสัยมากกว่านี้

รอยจันทร์เป็นดารา การที่จะมีแฟนๆ มอบของให้มันน่าจะเป็นเรื่องปกติ ถึงแม้สีหน้าพันเกลียวจะไม่บอกว่าเป็นพวกคลั่งดาราก็ตามที่เถอะ

ชายหนุ่มสงสัยเพียงอย่างเดียว เกล็ดขึ้นนี้มีประโยชน์อย่างไร

-----000-----

เธียรก้าวลงจากรถด้วยมادنึ่ง สุขุม เบื้องหน้าเป็นอาคารสำนักงานขนาดใหญ่ ออกแบบทันสมัยติดป้ายเด่นสง่า อาคาร “นาคพิทักษ์” เมื่อก้าวเข้าไปภายในจะเห็นต้นเสาคู่ สลักเป็นนาคราชกำลังพาดพันเชิดคอสง่างามตั้งเด่นเป็นสัญลักษณ์ และของประดับชิ้นใหญ่ที่กลางลิโอบบี้กว้าง

พนักงานบริษัทต่างทำความเคารพเป็นทิวแถว เขาแสดงกิริยากัมศิระรับรู้ จนกระทั่งไปยืนรอลิฟต์ ค่อยแอบระบายลมหายใจแผ่วๆ ก่อนข้างอึดอัดกับการวางตัวเช่นนี้ บุคลิกมادنึ่ง เป็นคุณชายไฮโซไม่ใช่ตัวตนแท้จริงของเขา

ลิปต์กำลังลงมาช้าๆ พนักงานหลายคนยืนรอร่วมกับเขา แต่ไม่เข้าใกล้มาก เว้นช่องระยะห่างราวกับกลัวโรคติดต่อ

ประตูลิปต์กำลังจะเปิด ทันใดนั้นก็เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น

คึก...คึก...คึก...ครืน

พื้นที่เหยียบส้นในโหลคล้ายอยู่บนจานดีสโก้ เดินเราสะเทือนจนไม่อาจทรงกายยืนตรงได้

หลายคนมองหน้ากันเล็กน้อย บ้างก็รีบยกตัวท่ามุดหาที่ปลอดภัย เสียงหวีดร้องของพนักงานสาวดังระงม ข้าวของแตกกราว เขี่ยรียนหันหลังฟิงผ่น มองเหตุแผ่นดินไหวด้วยความแตกตื่น งุนงง

ภายในล็อบบี้บริษัทเหมือนตกอยู่กลางจลาจล ผู้คนระส่ำระสาย สิ่งของตกแตกกระจาย เส้าไม้รูปสลักพญานาคโงนเงน

"หลบเร็ว" เขี่ยระตะโกนสั้น รุ่งพลุนพลันไปกลางห้อง จุดลากผู้คนที่อาจอยู่ในรัศมีลัมของเส้าไม้ให้หลบไกล

"อันตราย เส้าจะลัมแล้ว หลบเร็ว" เขาตะโกนอีกครั้ง เสียงดังพอที่จะทำให้ผู้คนที่ตื่นตระหนกมีสติเงยหน้ามอง บางคนเห็นว่าอยู่ในจุดอันตรายก็รีบหลบออกมา เขี่ยระล้าละล้งมองหาพนักงานที่อาจอยู่ในรัศมีไม่ปลอดภัยโดยลี้มดูตัวเอง

"คุณเขี่ย...ระวัง" เสียงพนักงานตะโกนร้องเตือน

ชายหนุ่มเงยหน้ามองเห็นเส้าพญานาคกำลังลัมทับ สติที่พอหลงเหลือเร่งให้กระโดดหลบ แต่พื้นที่ยืนส้นสะเทือน ทรงตัวยากไม่สามารถเป็นหลักได้ เส้าพญานาคลัมเฉียวกระแทกโหลจนร่างกระเด็นฟุบอยู่กับพื้น

ดิง...เปรียะ

เส้าตันที่สองลัมมาทางเดียวกัน แรงกระแทกทำให้ไม้แตกเป็นชิ้นๆ รูปสลักพญานาคถูกแยกเป็นส่วนๆ ราวกับศพไม่มีใครเหลือวแล

แผ่นดินไหวหยุดลง เขี่ยรียัดกายยืน โหลเจ็บแปลบขาไม่มีแรง พนักงานหลายคนได้สติ ปรก.รีบเข้าไปช่วยผู้บาดเจ็บ รวมทั้งกรูมาหาเขี่ยด้วยความตกใจ เป็นห่วง

"ผมไม่เป็นไร" ชายหนุ่มกัดฟันตอบทั้งที่ยกโหลไม่ขึ้น

"ไปโรงพยาบาลดีกว่าครับ" ปรก.แนะนำ

"ขอความเรียบร้อยก่อน พอฉันเป็นยังงี้บ้าง" เขาหวังผู้ที่อยู่ชั้นบน

"ท่านออกไปประชุมข้างนอกครับ" ได้ยินอย่างนี้ค่อยโล่งใจ

เขี่ยเดินเขยๆ มองดูซากไม้ที่เคยเป็นเส้าแกะสลักอันงดงาม ใจหวั่นเหมือนสายลมแห่งกลางร้ายกำลังก่อตัวอย่างเจียนจัน

ส่วนที่เป็นหัวพญานาคกระเด็นไกลคนละทิศละทาง ท่อนไม้ใหญ่แตกเป็นเสี้ยวๆ สั้หรรพ์แปลกๆ รุมเร้า นอกจากกลางร้าย มันอาจกลายเป็นเริ่มต้นแห่งกาลวินาศ

-----000-----

เธียรนั่งฟังหัวหน้า รมท.รายงานความเสียหายและผู้บาดเจ็บอย่างย่อ อาการบาดเจ็บของเขาได้รับการเยียวยาจากคลินิกใกล้ๆ หัวไหล่ถูกคล้องด้วยผ้า แขนซ้ายงอใช้งานวันสองวัน

บอกไปไม่มีใครเชื่อ แผ่นดินไหวจำกัดเขตแค่อาคารสำนักงาน “นาคพิทักษ์” กับพื้นที่รอบๆ ไม่ก็ตารางเมตร ความเสียหายใหญ่ๆ มีไม่กี่อย่างนอกจากเสนาคราชสองต้น ก็มีข้าวของเครื่องใช้สำนักงานกระจุยกระจายแตกเป็นแถบ ผู้บาดเจ็บไม่มาก ส่วนใหญ่จะโดนกระแทก ฟกช้ำ กับเศษกระจกกระเบื้องบาดเอา

ไปๆ มาๆ เธียรน่าจะบาดเจ็บกว่าใคร เหตุแผ่นดินไหวและความเสียหายที่เกิดขึ้นนี้ ทำลายขวัญและกำลังใจพนักงานโซอยู่ เขาต้องเร่งหาคำตอบ

“โอเค...ผมเข้าใจแล้ว บอกเลขาให้เขาจัดการเรื่องจ่ายค่ารักษาชดเชยให้กับพนักงานที่บาดเจ็บทุกคนด้วย”

“ครับ คุณเธียร”

หัวหน้า รมท.ลับจากประตู เธียรถอนใจยาว เหนื่อยหนัก ในอกถูกถ่วงด้วยความรู้สึยกายกอธิบายเรื่องบ้าๆ พวกนี้ดูราวกับตอนรับการกลับมาจากต่างประเทศของเขา

เธียรไปเรียนปริญญาโทและหาประสบการณ์อยู่ต่างประเทศเสียสี่ห้าปี เพิ่งกลับมาทำงานในบริษัท...เครือข่ายสายงานของตระกูลนาคพิทักษ์แผ่กระจายทั่วประเทศ กระทั่งขยายยังต่างประเทศ นับเป็นบริษัทข้ามชาติรุ่นแรกๆ ของเมืองไทย

ชายหนุ่มรู้จักกิจการตัวเองน้อยเต็มที ผู้มีอำนาจสั่งการ ควบคุม โครงข่ายทั้งหมดคือกองฟ้า พ่อของเขาเอง...

“กองฟ้า” เป็นบุคคลประเภทมนุษย์งานตัวจริง สามารถทำให้ตระกูลนาคพิทักษ์ติดอันดับต้นๆ ของมหาเศรษฐีเมืองไทยได้

เธียรไม่ค่อยรู้สึกรักรู้สึกกับความร่ำรวยของตน ตั้งแต่เกิดเขาไม่เคยลำบาก ครอบครัวยุบ่นกองเงินกองทอง สมบัติเก๋ตั้งแต่สมัยรุ่นปู่มีไม่น้อย ยิ่งได้กองฟ้าบริหารจัดการอย่างเป็นระบบก้าวหน้าทันสมัย ผลลัพธ์มันยิ่งเพิ่มเป็นทวีคูณ

เขาถูกไปยืนริมกระจก ทอดสายตามองเบื้องล่างจากมุมนี้เห็นกรุงเทพฯ สวยนักหนา ดึกสง่างาม เรียงรายสลับซับซ้อน ถนนสายเล็กสายน้อยพาดพันจวัดเจียรนเหมือนงูน้อยใหญ่ จุดที่เขายืนเหมือนจะเหยียบเมืองทั้งเมืองได้ฝ่าเท้า

แต่ทำไม...จิตใจหดหู่เช่นนี้

กลับมาที่โต๊ะทำงาน ดึงลิ้นชักออก มีรูปหญิงสาวผมยาวนัยน์ตาคมดูท่าทางเอาเรื่อง รอยยิ้มของหล่อนทำให้โลกสว่างไสว หัวใจอบอุ่น

เขาไม่ได้พบหล่อนหลายปี หากต้องการเห็นหน้าเวลานี้ ไม่ใช่เรื่องยาก แค่เปิดทีวีดูละครหลังข่าว ไม่ก็คอยดูรายการประเภทลึกลับ ทำทาย หรือเปิดนิตยสารแฟชั่นชื่อดัง เขาก็จะพบหล่อนที่นั่น

“รอยจันทร์...” ดูราวกับไม่ใช่ผู้หญิงคนเดิมที่เคยรู้จัก ผู้หญิงที่ดวงดลใจหน้าเขาอย่างไม่เกรงกลัว

"รวยแล้วเป็นยังงี้ มีสิทธิ์มาออกคำสั่งกับคนอื่นได้เหรอ...จำไว้ด้วยคนอย่างฉันไม่มีทางยอมใครง่าย ๆ"

ผู้หญิงปากกล้าไม่กลัวใคร ขนาดเขาเป็นรุ่นพี่ในมหาวิทยาลัยยังกล้าเถียงฉอดๆ เมื่อหล่อนมั่นใจไม่ได้ทำผิด...ผู้หญิงที่หัวเราะเสียงดัง ตะโกนด่าโหวกเหวก ร้องให้เป็นบ้าเป็นหลังยามโมโห คับแค้นเสียใจ และมีรอยยิ้มละไมติดตริ่งใจตลอดมา

รอยจันทร์...ประทับใจรอยในใจเขาดังแต่นั้นจนถึงปัจจุบัน

-----000-----

รุดูที่ผลงาน "มิติเร้น" จอดส่งรอยจันทร์กับริวที่บ้านดอนหัวคำ ที่จริงน่าจะกลับเร็วกว่านี้ด้วยซ้ำ ถ้าไม่มัวแะซื้อของตามรายการ

บ้านของสองพี่น้องอยู่เกือบสุดซอย เป็นบ้านสองชั้น สร้างตั้งแต่สมัยรุ่นพ่อ บริเวณเนื้อที่กว้างขวางมีต้นไม้ใหญ่ร่มครึ้ม สนามหญ้าเล็กๆ หน้าบ้านปลูกดอกไม้ที่บัดนี้เหี่ยวเฉา เนื่องจากเจ้าของไม่ค่อยมีเวลาเอาใจใส่

ริวแบกกระเป๋าตัวเองและพี่สาวขึ้นป่า ปล่อยให้รอยจันทร์ไขกุญแจเปิดประตู จากนั้นเดินดุ่มๆ เข้าบ้าน ก่อนวางกระเป๋านั่งแผบนโซฟารับแขกอย่างหมดเรี่ยวหมดแรง

"โอ๊ย...เหนื่อย" ชายหนุ่มบ่นดังๆ

"ไปทำงานก็ต้องเหนื่อยสิยะ ไม่ได้นั่งๆ นอนๆ นี" พุดไปอดแหวะน้องชายไม่ได้

"ใครนั่งๆ นอนๆ" ริวย้อน "งานของผู้จัดการนี่ก็หนักพอๆ กับดารานั่นแหละ"

"ทำเป็นพูดดี ลองมาเป็นดาราดูเองบ้างสิ" รอยจันทร์ทำ

"...มาย้อ้าว..." เจ้าตัวรีบปฏิเสธ "ไม่อยากเก๊กหน้าหล่อตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง"

จะว่าไปรูปร่างหน้าตาระดับริวก็น่ามีคนชวนเข้าวงการ แต่เจ้าตัวปฏิเสธ ไม่ยอมเป็นดาราเด็ดขาด อ้างเหตุผลสารพัด ประเภทรอให้เรียนจบก่อน ตัวเองไม่มีความสามารถ อายกล้ง...สุดท้ายจะคิดได้ขณะนั้น

กรี๊ด...เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ริวมองอย่างระอา

"ใครวะ ฆ่ารู้เวลาจริงๆ" เขาบ่น

"พวกโรคจิตมั้ง แกลไปรับสิ ฉันขี้เกียจฟังเช็กซ์โฟน" รอยจันทร์บ๊วย

การเป็นดาราหญิงฝ่ายตรงข้ามกับนางเอก ทำให้เจออะไรแปลกๆ ในชีวิตไม่น้อยเหมือนกัน ริวรับสายไม่อึดเอื้อน

"สวัสดีค่ะพี่ริว" เสียงใสๆ ดังจากปลายสาย

"ว่าไงคะน้องน้ำฝน" เขาแกล้งทำเสียงเล็กเสียงน้อย

"อ้าว...แฟนโทร.มาเหรอ" รอยจันทร์ตะโกนล้อ ตั้งใจให้ดังเข้าสาย

ริวแกล้งเบ้หน้า หันโทรศัพท์อีกทาง

"พี่รอยอยู่ด้วยหรือคะ"

"จะ...แต่เดี๋ยวจ้ะเขาจะไปนอนแล้วละ มีถ่ายละครแต่เช้าเลย" ริวรีบบอก

“ฉันยังไม่่วงวัย จะดูทีวีก่อน” พี่สาวแกล้งเป็นปฏิปักษ์

“รอเดี๋ยวนะ” ชายหนุ่มบอกก่อนโบกมือไล่พี่สาว “นี่เจ้จะไปไหนก็ไป คอยกวนอยู่ได้”

หญิงสาวนั่งเอกเขนกบนโซฟา ไม่สนใจ ไม่มีทีท่าจะขยับตัวลุกไปไหน ริวสายหนำระอาใจ ก่อนคุยกับเสียงใสๆ ทางโทรศัพท์ดังเดิม

รอยจันทร์อมยิ้ม นึกอยากแกล้งน้องชายอย่างนั้นเอง สมัยริวเป็นนักเรียนมัธยม เขาจะมีเด็กผู้หญิงส่งดอกไม้ ให้ของขวัญ โทรศัพท์มาคุยบ่อยๆ เด็กหนุ่มรูปหล่อ อัจฉริยะดี แฟนจึงเยอะจนน่าปวดหัวแทน แต่เจ้าตัวกลับไม่ทุกขร้อน หน้าซำยังสับรางเก่งชนิดคาสนาวายังอาย

พอพ่อและแม่เสียชีวิต ริวกลายเป็นผู้ใหญ่ชั่วข้ามคืน สุขุมขึ้น มีความรับผิดชอบ ภาพหนุ่มน้อยที่เล่นทำตัวไร้สาระเลือนหาย ตั้งแต่วันนั้นเขาไม่เคยคบผู้หญิงคนไหนเป็นแฟนจริงจัง ใช้ชีวิตเหมือนเงาคอยปกป้องเธอ ไม่แสดงความสนใจผู้หญิงคนไหนเป็นพิเศษ พุดจากับสาวๆ ทั่วไปเสมอทั้งหมด มีคนสวยมาจีบทอดสะพาน เขาก็แกล้งเฉยทำเป็นไม่รู้

จนได้พบน้องน้ำฝน เด็กสาวตัวเล็กบอบบางที่มีรอยยิ้มสดใสเป็นนิตย์ รอยจันทร์ไม่รู้เรื่องการคบหาระหว่างเขากับเด็กสาวคนนี้ แต่เวลานี้น้องน้ำฝนก็ก้าวเข้ามาเป็นผู้หญิงพิเศษกว่าคนอื่นสำหรับริวแล้ว

ชายหนุ่มวางหูโทรศัพท์ หันหน้ามาพบพี่สาวกำลังจ้องมองตน จึงนั่งบนโซฟาข้างๆ

“มองทำไมยายแก่หาแฟนไม่ได้” เขาเริ่มแหย่

“เออ...ใช่สิ ฉันมันหาแฟนไม่ได้จนแก่ เพราะต้องทำงานงๆ เลี้ยงน้องตัวโตอย่างควายจนไม่มีเวลาไงล่ะ”

“โถ...น่าสงสารจัง” เขาแกล้งยิ้มประจบ “น้องชายตัวโตอย่างควายคนนี้นกก็ไม่มากมายอะไร เสื้อผ้าข้าวของแบรนด์เนมก็ไม่ชอบใช้ เรียนรามฯ ค่าหน่วยกิตก็ถูก ไม่ขูดเลือดเหมือนมหาวิทยาลัยเอกชน ค่าใช้จ่ายส่วนตัวเดือนนึงก็ไม่กี่บาท ทุนๆ เลี้ยงเอาหน่อยไม่ได้เหรอ”

รอยจันทร์หัวเราะ ยิ้มผายหนุ่มตรงหน้าอย่างหมั่นไส้ ปลื้มใจลึกๆ ริวเป็นอย่างที่พูดจริงๆ ไม่เคยทำตัวเป็นภาระ หน้าซำยิ่งโต ยิ่งช่วยแบ่งเบางานของหล่อนได้มาก

“เออ...เจ้ พรุ่งนี้มีถ่ายละครตอนเช้า ให้รดตูกองถ่ายมารับได้มั้ย ผมไม่ว่างขับรถไปส่ง”

“มีชั่วโมงเรียน หรือนัดกับน้องน้ำฝน” พี่สาวดักอย่างรู้ทัน ริวเรียนรามค่าแห่งปีสุดท้าย ปกติไม่ค่อยเข้าเรียนอยู่แล้ว อาศัยอ่านหนังสือกับพวกติวเดอร์ จึงไม่น่าเชื่อว่ามีชั่วโมงฟิงเลกเซอร์ ดังนั้นน่าเป็นเหตุผลที่สองมากกว่า

“อย่าสนใจเลยน่า ตำแหน่งผู้จัดการส่วนตัวมันไม่จำเป็นต้องประกบทุกฝีก้าวสักหน่อย”

“ตามใจ จั๊นสิ้นเดือนฉันจะหักเงินเดือนตามวันที่ขาดงานแล้วกัน”

“ก็ได้” เขายิ้มใสดวงตาวิบๆ ของพี่สาว “พอผมเงินหมดก็ต้องขอเจ้ออยู่ดี เลือกว่าจะโดนโถหรือจ่ายเงินเดือนเต็ม”

รอยจันทร์หัวเราะ แกล้งผลักรอกน้องชายแรงๆ มือกระทบของบางอย่างในกระเป๋าเสื้อเขา

“เออจริง เกล็ดอะไรที่คุณพันเกลียวให้ฉันนะ เมื่อไหร่จะคืนซะที” หล่อนแบมือขอดิ้น

ริวยิ้มประจบขยับตัวออกห่าง

“น่า...ขออภัยก่อน อยากได้จริงๆ จะคืนให้”

“แน่นอน” รอยจันทร์คาดคั้น ทั้งที่ไม่ได้สนใจกับของชิ้นนั้นสักเท่าไร

“เออน่า รีบไปนอนซะ พรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้า เดี่ยวผมโทร.ไปบอกทางกองถ่ายให้เขาเอารถตู้มา
รับ”

“ไม่ต้องหรอกยะ ฉันขับรถเป็น ชี้เกียจให้เขามาบีบแตรปลุก”

“ตามใจ”

พุดจบนริก็แผ่นแผ่นลิ้นชั้นบน เข้าห้องปิดประตู ระบายลมหายใจยาว หยิบเกล็ดชั้นนั้นออกมา
จากกระเปาะเสื้อ

*สีเหลืองอ่อนของมันเปล่งประกายเรืองๆ ความเย็นในเนื้อแผ่นกระทบมือ รอยธรรมชาติยิ่งเด่นชัด
ชายหนุ่มสัมผัสกระแสน้ำบางอย่างไหลวนเอื่อยๆ รอบเกล็ด เสมือนสนามพลังดึงดูดให้ตั้งลิ้นเข้าหามัน*

ริวตั้งสติ สูดลมหายใจลึก ทรดตัวลงบนเตียง นั่งขัดสมาธิ ดับไฟที่หัวเตียง

ห้องมืดสนิท เกล็ดกลับส่องประกายบนหน้าขา แสงสีอ่อนอาบใบหน้าชายหนุ่มจนดูราวกับ
หน้ากาก

เขาคาดไม่ผิด เกล็ดปริศนาชิ้นนี้ซ่อนความลับเอาไว้ มันเปรียบกับกุญแจไขข้อข้องใจที่เคยรัวๆ
รางๆ มาตลอด...

ริวมีความลับส่วนตัว...หลังจากได้เห็นมั้งไฟพญานาคพร้อมเพื่อนแปลกหน้าสมัยเด็ก เขาก็มี
สัมผัสพิเศษ เกิดสังหรณ์บางสิ่งในอนาคต มองเห็นภูตผีวิญญาณ ติดต่อกุญแจเหมือนคนธรรมดา
ยิ่งกว่านั้นยังรู้ถึงพลังอำนาจบางอย่างที่แฝงเร้นในตัว มันสามารถไขม ะกดปีศาจร้ายโดยที่เขาไม่ต้องทำ
อะไรเลย

เขาสงสัยพลังอำนาจรัฐของตน ไม่รู้จะหาคำตอบจากใคร พ่อแม่เป็นคนธรรมะธัมมโมกข์จริง แต่ไม่
เคยสนใจเรื่องพวกนี้สักนิด พอเขาเล่าให้ฟัง ท่านทั้งสองเพียงยิ้มและบอกง่าย ๆ

*"ในเมื่อมันมี แล้วทำไมก็พอลูก อย่าไปดิใจหรือวิตกกังวลมัน คิดเสียว่าเป็นเรื่องธรรมดา ของธรรมดา
ใช้ประโยชน์จากมันเท่าที่เห็นสมควร และทำเฉยเสีย ถ้าไม่เห็นมันจะมีประโยชน์อะไร"*

เขาพยายามทำตามที่พ่อแม่สอน แม้จะไม่ค่อยดีนัก เวลาหลายปีตั้งแต่เด็กจนโต ทำให้คุ้นกับมัน
ได้บ้าง จึงเริ่มเข้าใจและรู้จักใช้ประโยชน์ พร้อมกับวางเฉยตามแต่โอกาส

จนกระทั่งได้พบหลวงพ่ोज้าอาวาส พระผู้มีกระแสอันอบอุ่น เยือกเย็นผิดกับพระรูปอื่นที่เคยเห็น
...ตอนนั้น เขาคิดจะถามเรื่องพวกนี้ แต่ไม่มีเวลา ไม่มีโอกาส พอมาถึงพันเกลียว ผู้หญิงแปลกประหลาด
ผู้ก่อให้เกิดความยาเกรงและประหลาดใจในคราเดียว

ริวคิดว่าตนเองได้พบบุคคลประเภทเดียวกัน

พันเกลียวจงใจมอบเกล็ดชิ้นนี้ให้เขาเพื่ออะไรยากจะตอบ...แต่คำเฉลยมันอยู่ตรงหน้า

แสงสีเหลืองอ่อนสว่างเรืองจับตา ริวเพ่งตรงกลางรอยธรรมชาติ จิตจ่อเป็นอารมณ์เดียว กระทั่ง
เห็นรอยธรรมชาติเริ่มหมุนช้าๆ แสงสว่างขยายตัวออกกว้างขวาง

ริวไม่สนใจความสว่างจะกระจายไกลปานใด นัยน์ตาดจ้องอยู่แค่ธรรมชาติ กระทั่งจิต
รวมจบ หลุดเข้าไปสู่กลางกงล้อนั้นอย่างรวดเร็ว...

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)